

Orgonterápia

Dr. Csamangó Katalin.

A Kiskunhalasi Kórház altatóorvos, ill. intenzív osztályos orvos.

Több, mint tíz éve találkoztam először Kavalkó Jánosékkal, és az orgonterápiával, és az évek múlásával egyre elkötelezettebb hívükké váltam.

Először elvétve jártam el hozzájuk, majd a saját magam, és munkatársaim, ismerőseim pozitív tapasztalatai, eredményei láttán egyre gyakrabban kerestem fel őket.

Akkoriban gyakori fejfájással, ízületi fájdalmakkal, fáradékonysággal küzdöttem, mindezekre határozottan jó hatással voltak a kezelések, a fájdalmak szép lassan elmaradtak, energikusabb, terhelhetőbb lettem, jobban bírtam a napi munkát, ügyeleteket.

Később elérkezett életem azon szakasza, amikor a gyermekvállalás lett a fő álmom. Szándékosan fogalmaztam így, mert kezdetben tényleg csak álomnak tűnt. Több ismerősöm is éveken át próbálkozott, a várva vár gyermekáldás nem következett be. Vizsgálatok, fájdalmas beavatkozások, hormonkezelések, beültetések, remények, és csalódások. Ezekről féltem, és nem szerettem volna mindezeket keresztül menni. Pedig az esélyem megvolt rá, hormonális dysfunctiot, peteérési rendellenességet már korábban megállapítottak nálam. Úgy gondoltam, a szülész által felvázolt tervet (peteérést stimuláló gyógyszeres kezelés, petevezeték átjárhatóságát vizsgáló radiológiai eljárás, diagnosztikus laparoscopia, vagyis műtét) B tervként tekintem, és esélyt adok az orgontherápiának.

Előtte járt pozitív példaként, hajtóerőként két munkatársam sikere ezen a területen, egyikük az előbb felsorolt próbálkozásokon, beültetéseken mind keresztülment, sikertelenül, majd Jánosék segítségével végre áldott állapotba került. Másikuknál a második gyermek váratott magára hosszabb ideig, az elsőnél nem volt probléma. Ők ketten másfél hét különbséggel születtek egy-egy gyönyörű kisfiút.

2004. februárjában kezdtem havi rendszerességgel eljárni Kavalkó Jánosékhoz, általában Kiunhalasra, egy alkalommal voltam náluk Bölcskén. Szeptember végén lettem terhes, majd problémamentes terhesség után 2005. májusában megszületett a kisfiam, aki gyönyörű, okos és egészséges.

Később 2007 őszén vettem tőlük egy saját készüléket, melyet saját magam, és családom kezelésén kívül alkalmanként intenzív osztályos betegeimen, ill. egyéb betegeim esetében is alkalmaztam-alkalmazok.

Saját pozitív példám, és sok nőtársam sok éves hiábavaló küzdelmének ellentétét látva a meddőség kérdése szívügyemmé vált, és bár nem vagyok szülész-nőgyógyász, ha alkalmam van, felajánlom a segítségemet ezen a téren. Nemrég egy betegem visszajelzése megerősített ebben a "küldetésemben".

Tavaly nyáron altattam egy 33 éves nőbeteget, aki vetélést követően altatásban ún. műszeres befejezésen esett át, vagyis a méh üregét kellett kiüríteni a magzat elhalását követően. Altatás előtti kikérdezésekor tudtam meg, hogy a szerencsétlenül végződött terhességet 3 év sikertelen próbálkozás előzte meg, átesett a szokásos, előbb említett vizsgálatokon, dg. laparoscopián, (lombikbeültetése nem volt.)

A műtét után felkerestem és tájékoztattam az orgonkezelésről. Úgy gondolta, fél év után próbálná ki, addig pihentetné a szervezetét. Nem láttam ezt indokoltnak (bár hangsúlyoztam, nem vagyok nőgyógyász) , és végül is néhány hét múlva jelentkezett a kezelésre, első alkalommal a férje is átesett a kezelésen. 2 hét múlva ismét kb 40perces orgonkezelést kapott, majd hónapokra eltűnt. Majd kb egy hónappal ezelőtt látogatott meg gömbölyödő pocakkal,

23 hetes terhes volt akkor. Láthatóan boldog volt, de a beszélgetés kapcsán kiderült, ő nem egyértelműen a kezelésnek tudja be a sikert, és ezzel kapcsolatban én is óvatosan szoktam fogalmazni. Vagyis nem mondom ki azt, hogy a kezelés eredményeként jött létre a terhesség, csupán a tényeket sorolom fel és az eseményeket, ahogy egymás után következtek.

A következtetéseket ki-ki vonja le, számomra a tények magukért beszélnek, és egyértelműen alátámasztják az orgon hatásosságát és létjogosultságát, a szkeptikusok pedig csak kételkedjenek.

Egy másik érdekes eset egy intenzív osztályos betegem története. Az 55 éves ffrablótámadás áldozata lett saját lakásában, kezét-lábát összekötötték, száját betömtek és csúnyán összeverték. Orra eltört, testén mindenfelé zúzódások voltak. Szemét nyitotta, de nem beszélt, és kontaktust nem lehetett teremteni vele. Tudatállapota gyakorlatilag kezdettől az úgynevezett éber kómának felelt meg. CT vizsgálat koponyaűri elváltozást nem mutatott, a beteg tudata azonban kezelésünk ellenére alig élénkült. Csak nyöszörgött, és nyugtalanul mozgolódott az ágyában. A hozzátartozók türelmetlenek, és elszántak voltak, a beteget készek voltak másik intézetbe szállítani a lehető legjobb ellátást biztosítva számára. Az orvosi praxis nyújtotta lehetőségeket tárházát már kihasználva felajánlottam lehetőségként az orgonkezelést. Egyből beleegyeztek, de akkor nem volt nálam a készülék. Úgy adódott, hogy a beteget, miután a beteg a többi ITO-os beteghez képest a legjobb állapotban volt, helyhiány miatt neurológiai szubintenzívra voltunk kénytelenek áthelyezni.

2 nap múlva ügyeletes lévén az esti órákban (máig emlékszem, vasárnap este volt) felvittem a készüléket a beteg ágya mellé, a fejére irányítva kb 40 percig hagytam ott, miután a nővért erről tájékoztattam. Ismét két nap telt el, mikor alkalmam adódott meglátogatni a beteget. Már messzebből feltűnt, mennyivel éberebb, élénkebb, és célra irányuló a tekintete. Közel mentem hozzá, és megkérdeztem tőle, hogy van. Erre lassan ugyan, de tisztán és érthetően annyit mondott: köszönöm, jól. Odamentem a nővérpulthoz, és kitudakoltam, mióta van ilyen állapotban a beteg. Legnagyobb ámulatomra-és elégtélelemre- a nővér közölte, hogy hétfő reggel óta válaszolgat egy-egy szóval a beteg. További sorsáról azonban már nem tudok semmit, mivel ekkor már folyamatban volt Szegedi Neurológiai Klinikára való átszállítása, azóta pedig nincs tudomásunk a beteg sorsáról.